

5. Temporal de garbí, 1942 - Passeig Agustí Font. Les façanes i els jardins destrossats. Blocs de Can Domingo. Aquesta línia correspon a la de les façanes de les cases actuals. Al fons, sobre la platja, els fonaments de la Torre de la Mala Figura, vistos per última vegada.

6. 1937 – Vista d'es Vano, (tapat pels pins), rodejat de platja i barques. Estampa vista per última vegada el 1942. Una foto irrepetible a no ser que un temporal de garbí, a més del Passeig Agustí Font s'emporti també, com abans, els jardins i part de les cases. Fa pocs anys, (2000 i 2001), que degut a uns temporals de garbí que arribaren fins al mur de defensa del Passeig Agustí Font, la sorra va arribar just a la punta d'Es Vano, però no es podia passar a peu pel seu davant.

7- Temporal de llevant de 1947 - Cases Can Medín i la Vila Loreto (Carrer Rafael Casanovas). Al primer terme, on es concentren aquests pescadors, hi havia la "Màquina de Treure".

del Passeig Agustí Font, tan abans com després de la construcció de les defenses del front marítim.

De totes formes, sembla que al veure els problemes patits per l'Ajuntament amb el mar, aquests nous propietaris van construir les cases amb la façana principal d'esquenes a la platja, aprofitant només la meitat del solar i deixant la

part posterior per construir-hi un jardí, més o menys artístic, amb sortidors modernistes i també les parts menys nobles de la casa com les cuines, els banys, els safareigs i algun galliner o artístic colomar. Aquest sistema suficientment provat va servir per evitar danys importants a aquelles construccions. Els temporals que hi havia periòdicament, que possiblement poden tornar, es limitaven a destruir part dels jardins com demostren nombroses fotografies i jo personalment en dues ocasions he pogut comprovar.

Les cases més emblemàtiques construïdes darrera l'Ajuntament, com la casa Egípcia, can Gelats i can Garriga es van construir elevades amb uns subterranis per evitar possibles entrades d'aigua pels temporals i posteriors humitats. Aquests subterranis amb els temporals s'inundaven sempre. També es van construir subterranis a can Pujol, darrera l'Ajuntament, que es comunicaven amb el que quedava de l'antiga torre, també a un nivell inferior. *Vaig escoltar de petit, de fonts directes, que totes les ampolles que es consumien a can Pujol, que devien ser abundants, es llençaven sota aquest lloc de la torre.*

Entre la casa Egípcia i can Gelats, hi havia una casa només amb les façanes construïdes però sense acabar els interiors. Amb els temporals, l'aigua canalitzada entre els blocs de l'Ajuntament i els de can Garriga passava per la planta baixa fins arribar pel carrer Carnisseria Vella al carrer de Sant Romà. El final del carrer Santa Eulàlia, tocant a l'Església, era conegut com "la porta de la llissa" per haver trobat viu un d'aquests peixos portat per una onada.

Com a anècdota, l'estiu de 1941 ens banyàvem, ens tiràvem a l'aigua i pujàvem la piragua JAM de la nostra propietat per aquests blocs que es poden veure a la foto 5 fins al jardí de can Garriga i utilitzàvem el "toldo", que compartíem amb la família veïna, els Esteve, instal·lat al mig del carrer Sant Tomàs, on hi havia una petita platja de l'amplada d'aquest.

Quan els pescadors veien venir o anunciaven un temporal, el primer que feien era pujar les barques sobre el passeig o introduir-les pels carrers perpendiculars a la platja i els propietaris de les cases de primera línia s'afanyaven a fer desmuntar les reixes dels jardins i a retirar el mobiliari i plantes més petites. Les palmeres ben arrelades acostumaven a aguantar els temporals en la majoria dels casos.

L'últim temporal fort de llevant que va causar importants danys a les cases de la façana marítima del Passeig Camprodon i Arrieta, va ser el 1947. Aquest no el vaig veure personalment, per estar internat en un col·legi a Mataró, però sí les seves conseqüències. Va ser

molt fort i va causar grans desperfectes sobretot a les cases del sector comprès entre els carrers de la Sènia del Barral i Calafats. Després d'aquest, el del passat 26 de desembre crec que ha estat el més fort, però aquest últim no serà recordat, ja que els danys causats a la façana de Lloret, per fortuna, no van ser importants, degut a la gran quantitat de sorra acumulada en la part de llevant que ho va impedir, com ja vaig escriure en un altre article.

La natura si bé

alguna vegada causa considerables destrosses també a vegades posa els mitjans, com aquesta vegada, per atenuar-

La façana de Lloret se n'ha sortit sense destrosses importants, gràcies a la singular mobilitat de la sorra que ara sembla que es pretén controlar. En el moment d'acabar aquest escrit, la sorra ha tornat de nou al seu lloc